

Tilkinin Gizli Tüneli

Ebru Mina TOMURCUK

Tilkinin Gizli Tüneli

Ebru Mina TOMURCUK

Tilki Finn, hareketli bir köyün kıyısındaki sıcacık bir inde yaşıyordu. Parlak kızıl-turuncu tüyleri, beyaz bir göğsü ve ucu beyaz, kocaman gür bir kuyruğu vardı. Her sabah fırının önünden tırıs tırıs geçer ve taze ekmeğin sıcak, tatlı kokusunu içine çekerdi. Kehribar rengi gözleri meraktan ışıldar, kahverengi deri çantası yanında hoplarken köyün hangi sırları sakladığını merak ederdi.

Önlüğü un içinde kalmış, boynunda kırmızı bir atkı olan tombul kahverengi ayı Fırıncı Bess hep pencereden el sallardı. 'Günaydın, Finn!' diye seslenirdi. 'Sıcak bir çörek ister misin?' Finn fırına gitmeyi çok severdi. Raflarda altın rengi ekmekler yığılıydı ve hava neşeli mırıldanmalarla doluydu. Ama bugün Finn tuhaf bir şey fark etti: fırının zemininde, bir un çuvalının hemen arkasında küçük bir çatlak vardı.

Finn usulca yaklaştı. Çatlak görüldüğünden daha genişti ve içinden serin bir esinti geliyordu. 'Gizli bir tünel mi?' diye fısıldadı. Sivri kulakları kıpırdadı, siyah burnu toprağın tuhaf kokusunu içine çekti. Fırıncı Bess'e göz attı; o hamur yoğurmakla meşguldü. 'Hemen bir bakıveririm,' dedi Finn kendi kendine ve çatlaktan içeri, karanlığa süzüldü.

Tünel karanlıktı ama Finn'in gözleri kısa sürede alıştı. Duvarlar yumuşak kahverengi topraktandı ve tavandan minik kökler sarkıyordu. Yol kıvrılıp dönerken o da peşinden gitti, gür kuyruğu toprağa sürtünüyordu. Çok ileride, soluk, titrek bir ışık gördü. 'Burada biri var,' diye düşündü ve kalbi heyecanla, birazcık da endişeyle hızlı hızlı çarptı.

Tünel geniş bir yeraltı odasına açıldı. Finn şaşkınlıkla soluğunu tuttu. Taşlardan ve yosunlardan yapılmış küçük evler bir çember oluşturunuyordu ama karanlık ve kasvetliydiler. Minik mavi atkılı, küçük gri bir tavşan telaşla yanına koştu. 'Aa! Bir tilki!' diye ciyakladı, uzun kulakları titriyordu. 'Ben Pip. Kayıp mı oldun?' Finn başını salladı. 'Ben Finn. Burası neresi?'

Pip, Finn'i minik yuvarlak gözlükler takan ve aletlerle dolu yeşil bir çanta taşıyan bilge yaşlı baykuş Ollie'ye götürdü. 'Hoş geldin, Finn,' dedi Ollie, altın rengi gözlerini yavaşça kırpıştırarak. 'Topluluğumuz yıllardır burada yaşıyor ama artık evlerimiz karanlık ve suyumuz kesildi. Bize su getiren kanal kökler ve çamurla tıkanmış. Ne yapacağımızı bilmiyoruz.'

Finn çevresine baktı. Yeraltı evlerinde hiç fener yoktu ve küçük dere kurumuştı. 'Nasıl yardım edebilirim?' diye sordu. Ollie iç çekti. 'Işığa ve suya ihtiyacımız var. Ama bunu tek başımıza düzeltemeyecek kadar azız ve küçüğüz.' Finn derin derin düşündü. Merakı onu buraya getirmişti ama şimdi başka bir şey hissediyordu: sorumluluk. 'Yer üstünde dostlarım var,' dedi. 'Yardım getireceğim.'

Finn tünelden hızla geri döndü ve fırında yüzeye çıktı. 'Fırıncı Bess!' diye seslendi. 'Fırınının altında hayvanlar yaşıyor ve yardımımıza ihtiyaçları var!' Fırıncı Bess oklavasını bıraktı, koyu renk gözleri kocaman açıldı. 'Fırınının altında mı? Öyleyse hemen yardım etmeliyiz.' Taze ekmekle dolu bir sepet hazırladı ve bir fener aldı. 'Hadi gidelim!'

Finn ve Fırıncı Bess tünelden aşağı indiler. Pip onları sevinçle zıplayarak karşıladı. 'Geri döndün!' diye sevindi. Ollie onlara tıkanmış su kanalını gösterdi. 'Onu açmamız gerek,' dedi. Fırıncı Bess fenerini kaldırdı, ışık duvarlarda dans etti. 'Bunu birlikte yapabiliriz,' dedi. 'Finn, sen ve Pip kökleri çekebilirsiniz.'

Finn ve Pip dolaşmış kökleri çekiştirirken Ollie aletleriyle çamuru gevşetti. Zor bir işti ama pes etmediler. 'Çek!' dedi Finn. 'Asıl!' dedi Pip. Yavaş yavaş kanal açılmaya başladı. Sonra bir gurultu ve şıpırtıyla taze su hücum etti ve küçük dere fukur fukur canlandı. 'Su!' diye bağırdı Pip, sevinçten dans ederek.

Ardından yeraltı evlerinin her yanında fenerler yaktılar. Sıcak ışık gölgeleri kovdu ve küçük topluluk yıldızlı bir gece gibi parladı. Ollie'nin altın rengi gözleri gözlüklerinin ardında ışıldadı. 'Harika bir şey yaptın, Finn,' dedi. 'Seni buraya merakın getirdi ama bize yardımı iyiliğin getirdi.' Finn gülümsedi, gururlu ve mutlu hissediyordu.

Fırıncı Bess sepetini açtı ve taze ekmeği paylaştı. 'Yiye bakalım, dostlar!' dedi. Hayvanlar çevresine toplandı ve yeraltı odası kahkahalarla, ekmek kırıntılarıyla doldu. Pip, Finn'e sımsıkı sarıldı. 'Sen gelmiş geçmiş en iyi kâşıfsın!' dedi. Finn'in gür kuyruğu sallandı. 'Keşfetmek eğlenceli,' dedi, 'ama başkalarına yardım etmek en güzel keşif.'

O günden sonra Finn yeraltı topluluğuna sık sık gitti. Yer üstündeki dostlarını da yardıma getirdi ve hep birlikte gizli köyü aydınlık ve neşeli yapmak için çalıştılar. Küçük bahçeler ektiler ve derenin üzerine ahşap bir köprü kurdular. Finn her geldiğinde hayvanlar sevinçle bağıırıyordu ve Pip hep onu ilk karşılamaya koşuyordu.

Fırıncı Bess her hafta yeraltındaki dostlar için özel bir ekmek partisi yapıyordu. 'Bir fırının altındaki t nel ekmek kokmalı,' dedi sıcak bir kahkahayla. Finn, meraklı olmanın sorumluluk almak demek olduĐunu  ğrendi. H l  k y n her k şesini keşfediyordu ama artık hep şunu soruyordu: 'Bug n kime yardım edebilirim?'

Bir akşam Finn, Pip ve Ollie'yle fokurdayan derenin kıyısında oturdu. Fenerler usulca parlıyor, taze ekmek kokusu fırından aşağı süzülüyordu. 'Biliyor musun,' dedi Finn, 'tünelin en güzel sır olduğunu sanmıştım. Ama asıl sır, başkalarına yardım etmenin herkesi mutlu etmesi.' Pip başını salladı. 'Ve işte bu en güzel keşif,' dedi.

Yani bir gün kahverengi deri çantalı, ucu beyaz kuyruklu bir tilki görürsen, onun hikâyesini hatırla. Merak harika bir şeydir ama bir görevi de vardır: ihtiyacı olanlara yardım etmek. Finn bu dersi yerin derinliklerinde öğrendi ve hiç unutmadı. Peki yeraltı topluluğu? Onlar da gizli bir tüneli izleyip kendilerine ışık, su ve dostlar getiren tilkiyi hiç unutmadılar.